

La mare dels ous

Durant les darreres setmanes, la televisió ens ha aclapat amb imatges de la crisi soviètica. Vistes d'aparadors i de prestatgeries buits, mercats amb un aspecte desolador i llargues cues davant de botigues que tenen molt poca cosa a vendre. A més, els locutors ens han anat informant del preu, en rubles, de diversos productes alimentaris, remarcant la desproporció entre el cost de la vida i els salaris dels treballadors. Detalls com ara que un ou, en temps de la *perestroika*, val un ruble. No recordo que mai ningú hagués divulgat als quatre vents la cotització dels ous soviètics durant els anys de preponderància comunista. Ni d'això estic segur, el món occidental no es preocupava gaire de saber el preu

dels ous imperials en l'època tsarista.

També hem vist a la petita pantalla la celebració del Nadal per part dels soldats americans destacats al Golf Pèrsic. Escenes de la preparació del menú nadalenc, amb grans acostaments de les cambres a les safates plenes d'abundoses racions de gall dindi, acompanyades d'una guarni-

ció copiosa i variada.

Han estat contrastos que ens els han volgut fer evidents, suposo, perquè n'extraguéssim les degudes conseqüències. El mal és que nosaltres, per aquests voltants, ens hem fet un embull que converteix les celebracions en penitència. Escric aquestes ratlles el dia 27 de desembre i observo un decandiment general, jo diria que la gent ja no pot més. Estem capolats de tants dinars, tants sopars i tantes despeses i tothom desitja que les festes ens deixin descansar una mica.

Es una mena de mareig físic afegit al mareig psicològic, augmentats tots dos pel bombardeig de notícies desconcertants. Avui

mateix, he començat el dia llegint al diari que els responsables militars dels EUA afirmen que les seves tropes no estan preparades per a una ofensiva contra l'Iraq. Això, al cap de prop de cinc mesos d'haver-se iniciat el conflicte. No puc evitar una sensació d'engany, perquè si després del llarg malson de la guerra freda, amb els milions de milions que ha costat la tensió Est-Oest i l'amenaça d'una topada apocalíptica entre les dues grans potències, resulta que totes dues, unides, no es veuen amb cor de doblegar l'Iraq, haurem d'arribar a la conclusió que ens volen amagar l'ou.

Pere Calders

Villatoro es pren l'any sabàtic. Després d'una temporada intensament periodística on els seus escrits s'han pogut llegir a l'*Avui*, *Set dies* i *EL TEMPS*,

ARXIU

aquest narrador i opinador ha decidit prendre's un llarg sojorn. La intenció és concloure una novel·la durant aquest any, cosa que li era impossible amb la seva activitat pública. El passat dia 2, Villatoro es va acomiadar dels oients de *El matí de Josep Cuní* on també hi col·laborava

regularment. Recentment l'escriptor havia protagonitzat una certa polèmica en afirmar la necessitat que *Els segadors* s'ensenyés a les escoles, una afirmació que fou contestada amb forta virulència per part de sectors de l'opinió vinculats al diari *El País*.

Joan Brossa supleix Quim Monzó. Monzó s'ha passejat per instituts i facultats recreant la concurrència amb els seus diàlegs incisius i reafirmant, a la

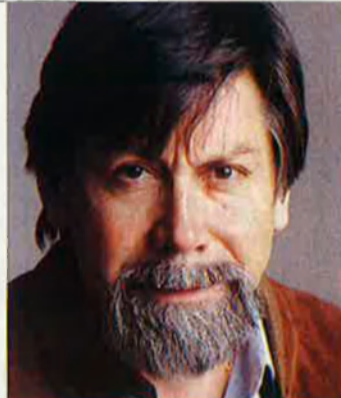

D UMBERT

vegada, el caràcter obert del muntatge de *l'escriptor del mes*, iniciativa de la Institució de les Lletres Catalanes que més unanimitats ha aconseguit. Joan

Brossa, l'escriptor de gener, és un dels poetes vius més notables i ha destacat per la seva tasca de provocació visual, de la qual n'hi ha exemples a tot arreu des del Velòdrom d'Horta a les *corntines* del Canal 33. Fundador de *Dau al set*, seguidor de corrents experimentalistes i home fascinat per la màgia i l'il·lusionisme, Joan Brossa és un dels màxims exponents d'una generació que va sobreviure a la guerra i va assumir un compromís artístic i, a la vegada, polític. Profusament traduït, la seva obra recent es compon de vint llibres.

Baltasar Porcel s'ho fa d'ideals mediterranis. El cicle de conferències *Els ideals a la Mediterrània*, organitzat conjuntament per l'Institut d'Humanitats de Barcelona i l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, a banda de la seva dimensió política —comentada en aquest mateix número— representarà d'aquí al mes de juny la presència a Barcelona d'alguns destacats intel·lectuals francesos com André Glucksman, Paul Ricoeur o Jean Duvignaud. El reconegut

D UMBERT

historiador, i francès també, Georges Duby coordina aquest curs de vint-i-quatre conferències que pretén reflexionar sobre la formació de conceptes i idees que "han anat forjant la nostra història". La història del *tinglado* del Porcel, un home que té una partida milionària per fer allò que li plagui, mereixeria tot un article. L'evolució de l'anarquisme *avant la lettre* al pujolisme *monàrquic* té, doncs, un preu prou agradable. I al final del curs donen un certificat d'assistència